

trængt sig for og imod, nemlig den Betragtning, at en Præst, der er, som han bør være, ikke vil føle sig fristet til, naar Flertallet af Menigheden ønsker at høre en anden Præst i Kirken, en anden Præst af Folketirken, ikke let vil falde paa at sige nei dertil, og den Præst, der vil sige nei dertil, vil let lægge Spiren til, eller ialfsald let forsøge en maaffe tilstedeværende Spire til Uvillie og Misnøie, og jeg tror, at man ikke skal kaste denne Fristelse ud ved at negte Flertallet en saadan Ret. Det er dette Hensyn, som gjør, at jeg er tilbøielig til at mene, at det vil være rettest ogsaa at beholde denne Bestemmelse. § 13 i Lovforslaget har givet mig Anledning til en mere almindelig Bemærkning. Det er den Paragraf, der bestemmer, at til at afholde liturgisk Gudstjeneste, og hvor der er Spørgsmaal om en særlig Forenings Virksomhed og om at meddele Resultatet deraf, om Kirkeconcerter og alt Sligt, skal der „i Reglen“ have Tilladelse dertil, medens der, naar Tilladelsen paa Grund af Omstændighederne ikke har kunnet søges, ialfsald skal ske Indberetning derom. Jeg tror, at en saadan Affattelse af en Bestemmelse i en Lov, at der med Hensyn til saadanne Tilfælde „i Reglen“ skal søges Tilladelse, er meget uheldig. Det er ikke Andet end at give Anledning til, at den Gne paastaar at have handlet lovligt under Tilstedeværelsen af forskellige Forhold, medens derimod den Foresatte, paa hvis Bedømmelse af Sagen hans personlige Anskuelse let kan komme til, at øve en meget stor Indflydelse, vil finde, at den Paagældende har tilfidesat det, som han burde have iagttaget. Der maa altsaa i § 13 gives en fast Regel, og efter de Forholds-Bestaaenhed, hvorom der er Tale, vilde jeg ønske det for rettest at sige, at der skal Tilladelse til Foretagelsen af de Handlinger, der omtales der, og med Hensyn til de fleste af dem vil jeg sige, at denne Opfattelse staar for mig ogsaa noget i Forbindelse med en Følelse af, at det er af Bigtighed at værne om den Udfreygt, hvormed Kirken betragtes; thi at

man saaledes uden videre skal kunne give Tilladelse til at holde Dratorier i Kirken, til der at lade Musik finde Sted, med Hensyn til hvilken man maaffe ikke er fuldkommen sikker paa, at den er virkelig kirkelig Musik, forekommer mig ikke heldigt, og jeg finder det ønskeligt, at man i saadanne Tilfælde skal have Tilladelse. Men en Indskrænkning gjør jeg dog med Hensyn til dette, det er, hvad den liturgiske Gudstjeneste angaar, der er det Første, hvormed Paragrafen handler. Jeg finder, at, naar man giver en Præst Tilladelse til at prædike, til at holde Gudstjeneste en Søndag, og naar man giver ham Tilladelse til at holde gudelige Forsamlinger paa Helligdage og Søndage, ser det noget besynderligt ud at gjøre det til en Betingelse for ham, at han til den liturgiske Gudstjeneste i ethvert Tilfælde i Reglen skal søge Tilladelse; thi hvad er den liturgiske Gudstjeneste? Det er ikke Andet end en Gudstjeneste, som afsviger fra Gudstjenestens sædvanlige Former. Der finder ikke Prædiken Sted, ikke heller Sakramenternes Forvaltning, men indskrænker sig til Bønner og Psalmesang og til en Forklaring af Skriften. Kan man indrømme Rettighed til det Dvrigt i Henseende til Gudstjeneste, saa tror jeg ogsaa, at man uden Betænkelighed kan undtage Afdgangen til at holde liturgisk Gudstjeneste fra den Indskrænkning, som Lovforslagets § 13 paalægger. — Det var disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremsætte med Hensyn til Lovforslagets forskellige Paragrafer. Der er imidlertid et Hovedspørgsmaal, som ogsaa er berørt af den høitærede Kultusminister i det Foredrag, vi nylig hørte, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det er nødvendigt at lade disse forskellige Forhold blive Gjenstand for Lovgivningsmagten, eller om ikke endel af dem maatte overlades til Administrationen. Jeg deler nu fuldkommen den høitærede Ministers Mening, at, idet man ordner dette, vil det være passende at lade det. Helt gaa ind under den lovgivende Magt. Man faar derved Bestemmelserne samlede, og man udsætter sig